

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Ascens, caiguda, resurrecció...

1 De què va? Anys 60. Johnny Cash comença la seva carrera de rockero country amb tant d'èxit com fracassada vida íntima.

2 Com va? Tòpic i endoscòpic *biopic* sobre la vida d'un cantant turmentat. Els sona? Allò dels vicis privats i les virtuts públiques a ritme de rock prenatal, quan l'Elvis Presley, Bob Dylan i Jerry Lee Lewis vetllaven guitarres acústiques. James Mangold dirigeix un melodrama previsible, aquós i familiar amb acords de cultura pop tot fent l'ullet als iniciats que, coses del Hollywood allixonador, tampoc no celebraran la visió que sobre el cantant excuta l'erràtic Joaquin Phoenix. I tot pel con-

clus i recentment desaparegut Cash que, se-

gons el film, es passa mitja vida perseguint l'esquiva June Carter, una amant gens disposada a carregar amb els traumes infantils, de drogodependència i conjugals d'un home marcat pel pare castrador. Com es pot deduir, *En la cuerda floja* (*Walk the line*) presenta cada un dels passos d'un viacrucis redemptor: ascens, caiguda, crucifixió i resurrecció final. Un recital hagiogràfic que ni el Johnny Cash més afàsic no acceptaria. Quant l'aspecte formal

(de forma filmica) la corda també trontolla. Amb les variants pròpies del XXI, som, de fet, en ple segle XIX.

3 I va: per a melòmans disciplinats, sense pèl de rastes, i també per a *country*-ros masoques.

En la cuerda floja

Director: James Mangold. Intèrprets:
Joaquin Phoenix, Reese Witherspoon,
Robert Patrick, Ginnifer Woodwin,
John Light. EUA, 2005. 136 minuts.
Lauren.